

Ibrica Jusic

Trubac Sa Siene

Moja je soba tako jadno mala,
ja ne bih u njoj izdržati mog'o
da mi oci ne sanjaju budne,
al' ne ropcem, sudbini velim hvala
jer mojoj bijedi cudan sjaj je dala,
i moje patnje nisu uzaludne
Danas sam opet ruco samo caj,
al' vlazna blagost sja u mome oku
ja opet mislim na svoj rodni kraj,
i ceznja preobrazava mi javu
sa Quaija mjesto Seine cujem Savu,
i Tuskanac mi sumi iza leja
Na domovini dvostruka je sjena,
baca je Pesta, baca je Bec
ona je sva u crno zavijena,
ne cuje, majko, niko tvoju rijec
sumori, dise more, tece Drava,
a izmedju njih jedna zemlja spava
Pod vedrim nebom slobodnog Pariza,
koliko puta tuga me je sreła,
u vrevi Etoillea, Saint Michelea
o Boze, tu treba biti jak
u tome svjetlu jos me vise boli,
rodjene moje grude suhi mrak
Udisem Pariz, smjelim bijegom spasih,
slobodnu dusu, ali ja sam sin,
a mojoj majci sve su sjede vlasi
ja zene nemam, a ni druga nemam
sto jos imadem, samo jezik svoj
U koji zivot svoga srca spremam.
Zanosi, misli, ritmovi i rime

Ja bezimen u bezimenu mnoštvu,
daleko negdje sebi sticem ime
I muku mucim samca dezertera,
sto zabranjenu domovinu sanja,
na hartiji, u potezima pera
Pero, ta mala, ta neobicna stvar,
a kako ziva, kako puna snage
Kad iz njeg' tece novih rijeci car,
omamljuje me kao govor drage
sva utjeha je u tom malom peru
i sja i grije i vraca mi vjeru
O Hrvatska, o moja domovino,
ti moja bajko, ti moja davnino,
ti porobljeni, oteti mi kraju
jadni dezerter ti daje dar,
bogatiji no kraljevi ga daju
i sav je ljubav, pobuna i zar
Ja skoro prosjak duh slobode sirim,
pa i nem'o na svom grobu svijecu,
ja necu, necu da se smirim
k'o svjezi vjetar u sparinu pirim,
a kada umor svlada duse lijene,
na otpor trubim, ja trubac sa Seine
Sto mi je placa, mrznja gmizavaca
sto svoje blato lijepe o moj glas,
al' ja pred licem roda stojim vedar,
za hljeb slobode prilazem svoj klas
zar nije zlatan i bogac i jedar,
zar nije zlatan i bogac i jedar